अथ त्रयोदशोऽनुवाकः।

(१) द्वादशे दीक्षायाः प्राचीने संवत्सरे प्रतिदिनं काल-त्रयेनुष्ठेया दृष्टय उक्ताः। तस्मात् संवत्सरादूर्द्ध्वं दीक्षाकाल उखासम्भरणं कृत्वा तस्योखास्याग्नेराब्रह्मन्नित्यादिमन्त्रैरुप-स्थानं कर्त्तव्यं। तथाच सूत्रकार आह। आब्रह्मन् ब्राह्मणो ब्रह्मवर्चसी जायतां जिष्णुवीजमिति जातमुख्यमुपतिष्ठत इति। तत्राब्रह्मन्नित्यनुवाके द्वादशवाक्यानि। तेषां क्रमेण व्याख्या-नन्तयोदशानुवाके अभिधीयते। तत्र प्रथमं वाक्यं व्या-चष्टे। "आ ब्रह्मन् ब्राह्मणो ब्रह्मवर्चसी जायतामित्याह। ब्राह्मण एव ब्रह्मवर्चसं दधाति। तस्मात् पुरा ब्राह्मणो ब्र-ह्मवर्चस्यजायत" इति। 'ब्रह्मन्' ब्राह्मणजातियुक्ते पुरुषे, 'ब्रह्म-वर्चसी' वेदशास्त्राभिज्ञः पुत्रः, 'ब्राह्मणः', 'आजायतां'। एत-न्मन्त्रोपस्थानेन सर्व्वस्मिन्नपि ब्राह्मणे वेदशास्त्राभिज्ञत्वं सम्पा-दयति। 'तस्मात्' मन्त्रसामर्थ्यादेव, 'पुरा' सृष्ट्यादौ, 'ब्राह्मणः', वेदशास्त्राभिज्ञः तदर्थानुष्ठायी वा 'अजायत'॥

(२) द्वितीयं वाक्यं व्याचष्टे। "आस्मिन्राष्ट्रे राजन्य इषव्यः शूरो महारथो जायतामित्याह। राजन्य एव शौर्य्यं महि-मानं दधाति। तस्मात् पुरा राजन्य इषव्यः शूरो महार-थोऽजायत" इति। 'इषव्यः' वाणेषु कुशलो धानुष्कः। स्पष्ट-मन्यत्॥

(३) तृतीयादीनि चत्वारि वाक्यानि क्रमेण व्याचष्टे।